

ה"ת 56164/06/14 - גולן פרץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 56164-06-14 פרץ נ' מדינת ישראל

בפני מבקש נגד משיבה
כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
גולן פרץ
מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה להחזרת תפוס, בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה").

טיעוני הצדדים:

1. בבקשה בכתב טען המבקש כי הנו המחזיק ומנהל של קפה אינטרנט במגדל העמק. ב"כ המבקש בטיעוניו מיום 10.7.14 טען כי המבקש הנו הבעלים. המבקש הוסיף כי בתאריך 18.6.14, במסגרת חיפוש משטרתי, נתפסו במקום התפוסים הבאים, אותם מבקש הוא להחזיר לידי:

(א) 8 מארזי מחשב

(ב) 9 מסכי מחשב

(ג) 2 מצלמות אבטחה

(ד) כסף מזומן (לא צוין סכום)

(ה) 2 סטיקים.

המבקש טען כי לא היתה עילה בדין לתפיסה, שכן לא הוצג צו חיפוש כדין, התפוסים עצמם לא מהווים עבירה ולא עתידים לשמש כראיה לביצוע עבירה. עוד טען כי מדובר בקפה אינטרנט, המעניק ללקוחותיו אפשרות גלישה באינטרנט, אך אינו נותן אפשרות למשחקים אסורים עפ"י חוק. ב"כ המבקש טען להעדר תשתית ראייתית, הפנה להגדרת "משחק אסור" בחוק וטען כי אין אינדיקציה, מלבד מידע מודיעיני, לכך שהמקרה דנן עונה להגדרה זו וכי נדרשת לשם כך חוות דעת מז"פ. ב"כ המבקש הציע לאזן בין זכויות המבקש לאפשרות החילוט ע"י החזרת המזומן

והחתמה על ערבות תחתיו, והשבת המחשבים והמצלמות על כל חלקיהם למעט הכוננים הקשיחים שיוותרו להמשך חקירה.

2. ב"כ המשיבה טען כי התפוסים נתפסו כדין בחשד לעבירות של ניהול עסק ללא רישיון, ניהול מקום הימורים וקיום הימורים אסורים. לגישת המשיבה, יש לדחות את הבקשה על הסף הן משום שבכוונתה להגיש כתב אישום ולבקש חילוט התפוסים בתום ההליך, הן משום שנתונים בידה 180 ימים והחקירה בעיצומה, הן בהיבט של רישוי עסקים והן בהיבט הפלילי, והן משום שהמקום עדיין פועל ללא רישיון וקיים חשש שיחזור לפעול כמקום להימורים כך שעל התפוסים להוותר בידי המשיבה גם כדי למנוע הישנות העבירות. ב"כ המשיבה הוסיף כי לא הוכחה סוגיית הבעלות במקום ובתפוסים. המבקש לא צירף תצהיר ואף לא התייצב בבית המשפט כדי להיחקר אודות הנטען בבקשה, מעולם לא הוגשה בקשה לרישוי העסק, העסק עצמו פועל ללא רישוי ולכן המבקש לא הגיש בקשתו בידיים נקיות.

דין:

3. סעיף 32 לפקודה דן בסמכות לתפוס חפצים וקובע כי רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה.

בהתאם לסעיף 34 לפקודה, רשאי בית משפט שלום להורות כי החפץ יימסר לתובע זכות בחפץ או לאדם פלוני או שינהגו בו בדרך אחרת.

בסעיף 35 לפקודה הגביל המחוקק את תקופת החזקת החפץ ע"י המשטרה, בקבעו כי אם תוך ששה חודשים מיום התפיסה לא הוגש כתב אישום או ניתן צו המתיר המשך החזקת החפץ, על המשטרה להשיב את החפץ לאדם שמידיו נלקח. עם זאת, ניתן להורות על הארכת התקופה.

4. סמכות ספציפית לתפיסת החפצים דנן, בין השאר לשם חילוטם, נדונה בסעיף 235 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

5. במסגרת בקשה להחזרת תפוס, בהתאם לסעיף 34 לפקודה, על בית המשפט בראש ובראשונה לוודא קיומו של מקור סמכות לתפיסה, ובשלב השני עליו לערוך איזון חוקתי בין ההגנה על חופש העיסוק ועל זכויותיו הקנייניות של המבקש לבין ההגנה על האינטרס הציבורי המוצא ביטוי בתכלית התפיסה.

הפסיקה הכירה בשלוש מטרות לגיטימיות להחזקה בתפוסים: הראשונה, לאפשר הליכי חקירה ומשפט תקינים, היה ומתעורר צורך בהצגת החפץ התפוס כראיה במשפט או בהחזקתו לשם מיצוי הליך החקירה. השנייה, לשם מניעת עבירות בעתיד, בהתקיים חשש מבוסס כי התפוס עלול לשמש את העבריין לביצוע עבירות בעתיד. השלישית, כדי

לאפשר חילוט תפוסים שהושגו בעבירה לפי סעיף 39 לפקודה.

אף בהתקיים מקור סמכות להמשך החזקת התפוס, על בית המשפט לבחון אם קיימים אמצעים חלופיים להבטחת תכלית התפיסה. תפיסת רכוש הוכרה כאמצעי קיצוני הן לשם השגת התכלית של הוכחת התשתית הראייתית כנגד העברין והן לשם הבטחת האפשרות לחילוט בעתיד היה ויורשע הנאשם, שכן התפיסה שוללת מן המחזיק או הבעלים, בטרם הכרעת הדין, את השימוש וההנאה מהתפוסים למשך תקופה ארוכה. בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ועל פי עקרון המידתיות, היות שמדובר בפגיעה קניינית שהנה לעתים פגיעה קשה, קבע בית המשפט העליון כי יש לנקוט בתפיסת רכוש כאמצעי אחרון ובהעדר אמצעים חלופיים להבטחת תכלית התפיסה [בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל; בש"פ 7715/97 שושנה חג' נ' מדינת ישראל ואח'; רע"פ 1792/99 אלי גאלי נ' משטרת ישראל עמ' 323-325; בש"פ 7023/03 אבוטבול נ' מדינת ישראל; בש"פ 3159/00 אסנת רבין נ' מדינת ישראל].

מן הכלל אל הפרט:

6. הרכוש, שהשבתו מתבקשת, נתפס ביום 18.6.14 במהלך חיפוש משטרת.

בקשה זו הוגשה בתאריך 29.6.14, ימים ספורים לאחר מועד התפיסה.

7. אין מחלוקת כי הרכוש דנן נתפס בתוך בית העסק, במהלך יום עסקים. עוד אין חולק כי המצלמות והמחשבים משמשים לניהולו השוטף של העסק. מהודעות אוהד רחום והמבקש עולה כי אין מחלוקת שלפחות חלק מסכום המזומן שנתפס בעסק מקורו ברווחי העסק וכי המעורבים אינם נוטלים בעלות על חלקו האחר. המחלוקת בין הצדדים נוגעת הן למקור הסמכות לביצוע החיפוש, הן ביחס למקור הסמכות לתפיסת הרכוש והן ביחס לקיומה של עילה להמשך החזקת התפוסים בידי המשיבה.

8. החקירה בעיצומה, אולם כבר עתה קיימת בתיק החקירה תשתית ראייתית, שמקורה בהודעות, מסמכים ודוחות שוטרים, המקימה **יסוד סביר להניח** כי במקום בוצעו עבירות של משחקים אסורים, ניהול והחזקת מקום לעריכת משחקים אסורים והימורים וארגון או עריכת משחקים אסורים או הימורים. בנוסף, הודה המבקש בניהול עסק ללא רישיון, תוך העסקת עובדים ללא דיווח.

לאור קיומו של יסוד סביר להניח כי בבית העסק דנן בוצעו עבירות כאמור, ובהעדר מחלוקת כי הרכוש נשוא הבקשה שייך לאותו בית עסק, הרי שהונח הבסיס לקשר בין הרכוש לבין העבירות ונתונה למשטרת ישראל הסמכות החוקית לתפוס את הרכוש נשוא הבקשה.

9. הסנגור טען כי החיפוש בוצע ללא סמכות כדין, אולם מתיק החקירה עולה כי הסמכות לביצוע החיפוש נבעה **מהסכמתו** של מר אוהד רחום (דו"ח חיפוש), שהזדהה כמחזיק המקום ופעל כמחזיק המקום (דו"ח חיפוש ודו"ח פעולה).

חלק מן ההודעות הקיימות בתיק החקירה מציגות אינדיקציה לכך שמר רחום הנו המחזיק ובחלקן האחר נטען כי המבקש הנו המחזיק. כך או כך, מחומר החקירה עולה כי השליטה בעסק במועד החיפוש היתה נתונה למר רחום, אשר נתן הסכמתו לחיפוש. משכך, קיימת סמכות לביצוע החיפוש, בהסכמת המחזיק שנכח במקום בעת החיפוש.

10. בהתאם להצהרת המשיבה, תפיסת הרכוש והמשך החזקת התפוסים הנ"ל נדרשת לשם **חילוטם** בתום ההליך, שכן בכוונתה להגיש כתב אישום ולבקש חילוט הרכוש שנתפס, לרבות המחשבים, מצלמות האבטחה וסכום הכסף המזומן העומד על 2618 ₪.

התשתית הראייתית בתיק החקירה, המלמדת על קשר בין העבירות דנן לבין התפוסים, מבססת את זכותה של המשיבה להחזיק בתפוסים כדי לעתור לחילוט הרכוש התפוס בתום ההליך המשפטי (סמכות החילוט בהקשר דנן הורחבה "אף אם לא הורשע אדם בעבירה", כעולה מסעיף 235 (ג) לחוק העונשין).

11. בהתחשב בתשתית הראייתית, שוכנעתי כי החזקת התפוסים תבטיח את תקינות ההליך הפלילי ובכלל זה את המשכה התקין של החקירה. בדיון הצהיר ב"כ המשיבה כי "יש עדיין חקירה גם עם התפוסים", ומעיון בתיק החקירה, טרם בוצעו **פעולות חקירה** הקשורות בחלק מן התפוסים ומעצם טבען מחייבות המשך החזקתם. עם זאת, על המשטרה ליתן קדימות לעריכת פעולות חקירה הקשורות בתפוסים.

12. כאמור, מן התשתית הראייתית הקיימת בתיק החקירה, עולה יסוד סביר להניח כי באמצעות המחשבים, על כל חלקיהם, נעברו עבירות הקשורות במשחקים אסורים וכי סכום המזומן שנתפס במקום ניתן כולו או חלקו כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה. ממסמך ה' ומהודעה 2 עמ' 2 ש' 28-30 בתיק החקירה, עולה כי מצלמות האבטחה מהוות חלק בלתי נפרד ממערך האמצעים לביצוע העבירות הנ"ל. לפי הצהרת ב"כ המשיבה במסגרת ישיבת יום 10.7.14, המקום ממשיך לפעול הגם שאין מחלוקת כי אין רישיון להפעלתו, וב"כ המבקש לא שלל זאת. בנסיבות אלו, בשלב זה, השבת הרכוש התפוס עלולה להקל על **הישנות** עבירות.

13. שקלתי את הנזק שצפוי להיגרם למבקש נוכח המשך החזקת התפוסים, אך בהתחשב בתשתית הראייתית, בהתקדמות החקירה, בתכלית התפיסה ובמגבלות התקופה שבסעיף 35 לפקודה, סבורני כי הנזק הנו מידתי ואינו עולה על הנדרש בנסיבות העניין.

14. שקלתי אם ניתן להשיג את תכליות התפיסה ע"י השבת הרכוש ושימוש ב"חלופת תפיסה", ובכלל זה בחנתי הצעות הסנגור להשיב את מצלמות האבטחה והמחשבים תוך הותרת הכונן הקשיח בידי המשטרה ולהמרת סכום המזומן בחתימה על ערבות, אולם הגעתי למסקנה כי הללו אינן מעשיות בנסיבות העניין, עת הובהר כי החזקת התפוסים נדרשת בין השאר להשלמת החקירה ולהבטחת חילוט הרכוש בתום ההליך. הצעות הסנגור עלולות לסכל את מטרת התפיסה ובשלב זה של החקירה לא יאפשרו את מיצויה.

15. באיזון בין ההגנה על זכותו הקניינית של המבקש לבין מידת הצורך בהשארת התפוסים בידי המשיבה על רקע

תכלית התפיסה, דין הבקשה להידחות.

16. בשולי הדברים אציין כי לא הובהרה זכות המבקש בתפוסים, ממנה נגזר מעמדו בבקשה זו. למרות זאת, דנתי בבקשה לגופה ואת האמור אותיר בצריך עיון לאור השלב בו מצויה החקירה.

לבקשה לא צורף תצהיר מטעם המבקש והמבקש לא התייבב לדיון כדי להיחקר אודות טענותיו בעניין זה. מי שהחזיק במקום כשהגיעו השוטרים היה אוהד רחום ולא המבקש, בבקשתו בכתב רשם המבקש כי הנו "מחזיק" במקום, בהודעת המבקש מיום 7.7.14 טען בתחילה כי שכר את המקום מאדם אחר ובהמשך טען כי הנו הבעלים, במהלך ישיבת יום 10.7.14 טען גם הסנגור כי המבקש הנו "הבעלים" של המקום. בתיק החקירה חוזה שכירות עליו חתום אך ורק המבקש, החוזה אינו חתום ע"י משכיר ובחוזה השכירות לא הובהר אם למבקש זכות כלשהי בתפוסים שאותרו במקום. הספק בדבר זכות המבקש בתפוסים נוגע גם למזומן. כשנשאל המבקש בהודעתו אודות הוצאת סכומים מהעסק, השיב: "אין כמעט מה להוציא שמה". משעומת עם הסכום שנתפס בסך 2618 ₪, השיב כי יתכן שחלק מהסכום אינו שייך לו אלא לאוהד רחום.

17. אשר על כן, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא החלטתי לצדדים.

ניתנה היום 24/07/2014